

***La nostra vida vertical* - Yannick Garcia**

Yannick Garcia (Amposta, 1979) es va estrenar amb un llibre de poesia el 2003. Nou anys després va publicar un llibre de contes, *Barbamecs*, i ara aquest, *La nostra vida vertical*, que ha obtingut el premi Documenta i que ha publicat la joveníssima editorial L'Altra.

Els deu contes d'aquest recull no formen un recull unitari, però tampoc un mostrari de potencialitats; més aviat suggereixen diverses línies de treball. La primera (*El regal, Un eunuc i un xafarder*) s'interna amb elegància en territoris escabrosos, tal com ocorria a *Barbamecs*. La segona parteix d'un personatge poc rellevant i acaba atenyent figures tan conegudes com Stefan Zweig (*Lila per dins*) o Steven Seagal (*Megainescrutables*), tragèdies com les de Fukushima (*Llei de vida*) o Els Alfacs (*Ara tancarà els ulls als peus d'aquells arbres*). Una última línia de treball la forma la quota d'experiments que és lícit esperar del guanyador del premi Documenta: una narració construïda amb frases interrogatives (*Interludi: Ull Partit té un dilema*) o deliris lisèrgics com *Extinció* o *Vaig córrer*.

Què tenen en comú aquests textos? Doncs que no mostren aspectes costumistes ni fantàstics, sinó que recreen aspectes quotidians de personatges atípics, que s'esdevenen en escenaris exòtics. És clar que *atípic* i *exòtic* són termes que depenen de cada experiència: un escombrariòleg com el de *Caurem ben amunt*, posem per cas, es deu trobar a si mateix ben normal a Sofia. És més: cada escenari i cada biografia semblen tan sòlids que podrien donar lloc a una novel·la. Aquest tret, al costat de la manca de finals de traca i mocador, fa pensar en primers capítols de novel·les truncades. O potser l'autor hi dibuixa una geometria que se m'escapa. Personalment, vincularia la verticalitat que apareix al títol amb la congelació d'una certa etapa vital, que sense poder evolucionar cap endavant només es pot moure cap amunt o cap avall.

Em fa gràcia que Yannick Garcia titulés *Barbamecs* el seu primer recull de contes perquè el vinculo a una colla d'escriptors de trenta-tants o quaranta-pocs que tenen en comú, entre altres coses, les barbes retallades. Les altres coses: estan desapropriadament preparats i viatjats, són desacomplexadament metaliteraris, contemporàniament irònics, recargoladament frescos: Borja Bagunyà, Adrià Pujol, Víctor Garcia Tur, David Gálvez, Jaume C. Pons Alorda, Joan Todó, Damià Bardera, Jordi Sanglas... Com ens hauria convingut, als que som mitja generació més grans, llegir-los quan començàvem a escriure!

